

Meditaties 2006

door: J. Koelewijn

-

Het ware Licht.....	2
Waakt dan.....	3
Uitzicht.....	4
Velen rijk makend.....	5
Herfstgedachten.....	6
Wat is een christen.....	7
Dankende God.....	8
Een heerlijk woord.....	9
Niet in twijfel.....	10
Jezus neemt de zondaars aan.....	11
Oogsten.....	12
Licht van mijn leven.....	13
De zegen van de christenheid.....	14
In het moerbeidal.....	15
Zekerheid door de Geest.....	16
De macht van de hemel.....	17
Moederliefde.....	18
Het graf.....	19
Méér dan Jona.....	20
De zangtijd genaakt.....	21
U behoort ik toe.....	22
Bidden en niet vertragen.....	23
Hij heeft alles wélgedaan.....	24
Zwerven.....	25
Verblijdt u in de Heere.....	26
Met blijdschap gaan in 2006.....	27

Het ware Licht

“Daar is uit ‘s werelds duist’re wolken een Licht der lichten opgegaan”. Wie kent niet deze veel zeggende versregels? En wie stemt er niet van harte mee in? Een Licht is opgegaan; Het Licht; Jezus Christus, Die zo terecht het “Licht der wereld” is genoemd. Komende in deze duistere wereld, heeft Hij ieder mens verlicht, dat is op elk mens licht geworpen. Onze Heiland, Jezus Christus is verschenen, heeft de dood teniet gedaan; leven en onverderfelijkheid aan het licht gebracht! Maar het licht, dat schijnt in de duisternis, is door de duisternis niet begrepen.

Kerstfeest 2006. De belangrijkste vraag voor ons is nu, of wij, die ook beschenen zijn door het grote Licht, het hebben laten doorschijnen in onze harten. Of de lichtglans van de kennis der heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus (2 Kor. 4:6) ook onze ziel heeft bestraald en al onze blindheid heeft doen wijken. Dat wij nu waarlijk kinderen des lichts zijn geworden, en niet als enkel lampdragers de christelijke weg gaan. Kerstfeest feest van het Licht! Voor lichtdragers wordt olie vereist. Olie is in de Bijbel het beeld van de Heilige Geest. Als dat er niet is ontbreekt het enige nodige. De dwaze meisjes – in de gelijkenis – hadden wel lampen maar geen olievoorraad, geen blijvend licht.

In de dagen, de tijd, waarin de Heer Jezus geboren werd, was het ook donker op aarde. Vrijwel geen verwachting meer. Ook onze tijd is donker, moeilijk en bang. Een tijd van verkoeling, van ernstige gevaren. Toch is er ook nu behoefte aan het rechte voedsel, aan het ware Licht. Ja, maar in onze dagen, vlak voor de tijd dat de Bruidegom komt, is het of er nog een laatste opflikkering wordt gezien!

Allen die geloven ontvangen de Heilige Geest (Ef. 1:13). Voor geld is het niet te koop, alleen door geloof. Ze geeft ons het ware Licht voor het leven, voor heel de eeuwigheid. Het maakt al Gods kinderen tot ware lichten in een duistere wereld. Het doet hen ook de band gevoelen met alle kinderen des lichts. Zoals we de “wijze maagden” samen zien wandelen naar de bruiloftszaal. Zo zien we al Gods kinderen daar heengaan.

Kerstfeest – Christusfeest. Feest van het licht. Het feest van verwachting, nu naar Zijn wederkomst.

Reeds daagt het in het oosten.

O, licht schijn overal!

Hij komt de volken troosten,

die eeuwig heersen zal.

19-12-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Waakt dan

Het woord voor onze tijd is Mattheüs 24:32-42. Onze tijd is een moeilijke tijd en onze tijd is ook een bange tijd. Sommige dingen zijn geweldig vooruitgegaan, maar de mensen niet. Een wassende vloed van ongelof en ontevredenheid breekt zich baan. Goddelijke eer wordt aan mensen bewezen; en God wordt bespot en weggedrukt. Het is een tijd, waar nergens uitkomst wordt gezien en waar de groten der aarde geen uitweg vinden. Het is een tijd, waarin een hemelijke vrees allen vervult en het oordeel zichtbaar nadert.

Nu is er een wachtwoord nodig, het wachtwoord van de man op de wachttorenen: 'Bent u gereed? Waakt dan!' Veel christenen menen, dat Christus voorlopig nog wel niet zal komen. Maar er zijn gelukkig ook veel gelovigen, die de grote en ernstige dingen, welke staan te gebeuren, al in vervulling zien gaan.

Leert van de vijgenboom! De vijgenboom is een beeld van Israël. In zijn dorheid, maar ook in zijn ontwaking. De Heer Jezus sprak van uitspruitende bladeren, naderende zomer. Na dagen van verstrooiing, verdrukking en gericht, dagen van nieuw leven: Wanneer Christus zal zijn als het licht van de morgen. Wanneer Hij zal opgaan als de Zon der gerechtigheid, en er genezing zal zijn onder Zijn vleugelen. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar de woorden des Heeren niet; de Heer Jezus spreekt er Zijn "Voorwaar" over uit.

"Waakt dan!" Het is duidelijk in onze tijd nu alles samenspannt tegen Israël, dat de boom werkt! De takken worden zacht. We weten niet wanneer de Heer komt, dat weet niemand, dan de Vader alleen. Maar dit weten we, dat we luisteren moeten naar de ernstige waarschuwingen van onze tijd. De mensen in de tijd van Noach moesten ook acht geven op de prediking der gerechtigheid. Helaas zij leefden maar voort, zij aten en zij dronken, gewone dingen in het leven, maar zij namen niets van Noach ter harte, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam. Zo zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen. Wij horen het woord voor onze tijd: "Waakt dan"! "Bent u ook bereid!"

Overall is onrust, rampen en dreigingen van allerlei aard komen ons verschrikken. Overall worden duizenden in rouw en ellende gedompeld. Zijn wij gereed? Is alles tussen God en ons in orde? Lieve mensen, laten we toch wakend gevonden worden.

Als 't bazuingschal des Heeren klinkt
en Jezus komst is daar...
Bent u dan voor Zijn komst bereid?

05-12-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Uitzicht

Wat heeft een kind van God toch een blij vooruitzicht, een wonderbaar uitzicht! Door al de zorgen en moeiten, groot verdriet soms, is daar het uitzicht op het Vaderhuis. Gods kinderen hebben dikwijls tranen in de ogen. De Heere God verwacht hen ook met tranen in de ogen, anders kan van het afwissen van die tranen niet worden gesproken.

Uitzicht. Hoe kan je van uitzicht spreken als je denkt aan de nood van de wereld; aan de tranen, die iedere dag, ieder uur, elk ogenblik worden geschreid. Het verdriet, de tranen zijn zo dichtbij. Als je het bij geliefden ziet, is het ook jezelf, je maakt het ook door. Als mensen, ook als gelovigen, zijn wij telkens geneigd ons aan het lijden te onttrekken. Het enige wat de Heere God van ons vraagt, als er leed over ons komt, is dat wij de beker ook werkelijk en volkomen zullen drinken. Laten we er eens over nadenken wat het betekent om het leed te dragen in rentmeesterschap. Wij moeten de bitterheid van het leed geheel willen proeven en tegelijk aan God overgeven.

Uitzicht. Ja, daar is het kostelijke uitzicht van al Gods kinderen, op de komst van de Heere Jezus! Die hoop, die al het leed verzacht, mag in ons zijn! Het lied van de overwinning heeft Hij ons gegeven. Want – o, wonder – het leed is niet het laatste, en de tranen zijn niet het laatste en zelfs de dood is niet het laatste. Laten we luisteren naar de Goddelijke dialoog uit de Openbaring: “*Dezen die bekleed zijn met lange witte kleren, wie zijn zij en vanwaar zijn zij gekomen?... ...Dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange kleren gewassen en ze wit gemaakt in het bloed van het Lam. Daarom zijn zij voor de troon van God en zij dienen Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij die op de troon zit zal zijn tent over hen uitbreiden*”.

Dan komt het laatste en het is alsof we het slotakkoord horen van de hemelse symfonie, o zo schoon! “*Zij zullen geen honger en geen dorst meer hebben en de zon zal op hen geenszins vallen, noch enige hitte; want het Lam dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen leiden naar bronnen van levenswateren, en God zal elke traan van hun ogen afwissen*” (Openb. 7:9-17 zie ook Openb. 21 en 22).

21-11-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Velen rijk makend

Om velen rijk te maken, hoef je zelf niet rijk te zijn wat het aardse betreft. De schrijver van de woorden “*velen rijk makend*” (zie 2 Kor. 6:10) was zelf arm. Hij had geen vermogen, geen vast inkomen. Hij werkte met zijn eigen handen, om niemand tot last te zijn. “*Als bedroefd, maar altijd blij*” zo schrijft hij in hetzelfde vers. Wat kunnen we toch van deze christen veel leren; wat we ontvangen hebben, moeten we aan anderen meedelen. We moeten het geven niet aan de rijken overlaten. Als het in goede gezindheid gedaan wordt gaat er rijke zegen vanuit. Wat spreekt de arme weduwe ons aan in Lukas 21. Ze had twee kleine geldstukjes, als ze er één voor zichzelf gehouden had, gaf ze de helft van wat zij bezat. Ze gaf ze allebei en de Heer Jezus zag het!

“*Velen rijk makend*”. De Heer heeft ook ons veel gegeven waarmee we anderen kunnen dienen, een zegen kunnen bereiden. In de tijd van de omwandeling van de Heer Jezus, waren er veel vrouwen die Hem dienden met hetgeen zij bezaten. Dat is nu nog zo! We zien het om ons heen! Zoveel vrouwen, dienende vrouwen, die dat voor de Heer Jezus doen. Er gaat een arm om de schouder en er is een lief en hartelijk woord.

“*Velen rijk makend*”. Het gaat ook om geestelijke goederen. Wat is het gróót om dat wat je zelf uit genade gekregen hebt, met anderen te delen. Dan wil je anderen vreugde bereiden, het is niet echt als we zelf geestelijke schatten bezitten die voor ons zelf te houden.

Christenen behoren goede rentmeesters te zijn van hetgeen de Here God hen toevertrouwd heeft. We mogen milde gevers zijn. En is het niet kostelijk, dat we, al waren we straatarm, nochtans velen rijk kunnen maken, door wat van ons geestelijk bezit aan anderen te geven.

We leven altijd in dagen om anderen blij te maken, een verrassing te bereiden. Laten we maar mild zijn. Ons christen-zijn door onze liefdedaden tonen. Vooral op het gebied van ons zielenleven. Zovelen kunnen we dienen met een goed woord, mondeling of in een briefje of kaart. Zovelen verlangen ernaar, méér te weten van de waarheid van God en vermeerdering van de vreugde van het heil. Laat ons dan niet traag zijn in het goeddoen.

Grijp toch de kansen door God u gegeven.
Kort is uw zijn hier, de tijd snelt daarheen.
Wat toch blijft over, o zeg van dit leven?
De arbeid der liefde, gedaan om u heen!!!!

07-11-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Herfstgedachten

Ik houd van het najaar als de wind komt aangieren over de velden en je veilig beschut bent in je huisje. Als je aan de zee bent en als de zee gromt als de watermassa's zich ophopen, als het strandzand over de boulevard gejaagd wordt.

Ik houd van het najaar als de zon nog eens een zomerdag in het geheugen terug roept. Als het doodstil is en alles staat te stralen, overgoten van het milde zonlicht. Als bloemen, herfstasters en chrysanten, kleuren in vrolijke tinten. Als nog vele bloemen nabloeien en als de laatste rozen onze kamers versieren. Als onze tuin toch nog een gedicht lijkt door de prachtige Begonia's.

Ik houd van het najaar als het guur en koud buiten is en de hemel grauw. Als de bladeren langzaam neer dwarrelen. Het is alles zo mooi geweest, maar voorbij.

Ik houd ook van de najaarstijd in het leven.

Ik houd van de hand, die men elkaar schudt, als het haar grauw werd. Het is een hand die beloften heeft vervuld, die trouw is bevonden, die aan verwachtingen heeft voldaan, die in nood en zorg die van de ander heeft omklemd, en gesteund heeft waar krachten het begaven.

Ik houd van de ogen, waarmee men elkaar aanziet, als de herfst in het leven is gekomen. Er is zoveel te slapen gegaan. Ogen, die in liefde zoveel bedekt hebben. Nu kijkt men elkaar aan met ogen die veel gezien hebben – het is de blik van een mens naar een ander mens, de begripende, de vaste, de dankbare, de trouwe.

Ik houd van de woorden die men spreekt tot elkaar in de afgang van het leven. Het zijn rustige woorden, wel doordachte. Men spreekt zonder hartstocht, maar met het zekere, dat mensen, die veel ondervonden hebben, eigen is. Als de hartstocht is verdoofd, maar de tijd de bijzondere glans van de liefde niet heeft kunnen ontnemen. Als je elkander aanziet met een hart vol dank, omdat je het zo goed hebt gehad.

Ik houd van de horizon, zoveel wat ver weg is kwam vlakbij, zoveel dat in het verre verschiet ligt, komt vreugdevol nabij aan het eind van de bijna afgelegde weg.

Ik houd van het hart, dat de pelgrim bij zich draagt, als hij na vele moeilijkheden de berg heeft bestegen en het steile pad achter zich heeft. Het is een hart, dat juicht en jubelt, een hart, dat God zijn sterkte prijst en zijn verlossing niet uit zichzelf weet. Een hart dat zingt:

U, die ons steeds ten Vader zijt,

U blijven wij verwachten;

Al nadert levens wintertijd,

al slijten onze krachten.

Ook in die herfst des levens zal

ons hart, bij smart of ongeval,

niet vruchtloos op U bouwen,

Wat is een christen

Zijn we niet allen christenen? Helaas is het niet zo. We noemen ons wel allemaal christenen, maar daarom we zijn het nog niet. Een christen is iemand van wie de zonden vergeven zijn, die vrede met God heeft, en die gelukkig is – ook al zou hij ter wille van zijn geloof moeten lijden.

In Antiochië werden de discipelen voor het eerst christenen genoemd. Deze discipelen waren mensen die zich tot God hadden bekeerd, die zich verblijden in de genade van God en die nu met voornemen van het hart bij de Heere bleven. Als later Paulus, de man, die deze discipelen leerde, gebonden voor een Romeinse koning staat, wordt deze zo getroffen door zijn waarachtig geluk, dat hij uitroept: “Gij beweegt mij bijna een christen te worden”. Zijn hele wezen, ook de gelovigen door Paulus onderwezen, getuigden, dat zij met Christus in verbinding stonden, daardoor werd Agrippa bijna overtuigd een christen te worden (Hand. 26:28). Zij wilden elk lijden als een christen, daarvan spreekt Petrus in 1 Petrus 4:16.

Wat je beweert te zijn, moet je ook *echt* zijn. Er zijn zoveel alleen in *naam* christen, zoveel *halve* christenen. Ze handelen heel anders dan ze belijden te zijn, of ook: zij belijden wel Christus te kennen, leven wel plichtsgetrouw, maar missen de blijdschap van de christen. Een ware christen is de gelukkigste mens van de wereld! Hij leeft in de zekerheid, dat zijn schuld voor God is weggedaan! Een heerlijke toekomst wacht hem, uit genade bereid en elke dag mag hij staan in de gunst van zijn God. Hij leeft welgemoed en blij en is een zegen, niet alleen voor zijn omgeving, maar naar heel ver weg.

Een christen heeft een nieuw leven, een echt praktisch christendom waar een zegen van uitgaat. Dan hoef je echt niet veel te spreken, het moet aan je gezien worden, wat het nieuwe leven vermag. De wereld van onze dagen heeft best veel Bijbels, maar leest er niet veel in: velen beweren, dat ze genoeg gehoord hebben van de christelijke waarheden. Er wordt wel heel nauwkeurig gelet op het leven van de christenen. Het is genade Christus in je leven te laten zien. O, laten we ons toch weer gedragen als christenen, die de Almachtige kennen als hun Vader. Die in het dagelijkse leven Christus uitstralen en door hun gebed en geloofsvertrouwen laten zien volgelingen van Christus te zijn.

*Jezus zegt dat Hij hier van ons verwacht,
dat we zijn als kaarsjes brandend in de nacht.*

09-10-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Dankende God

We denken er zo weinig bij na wat een genade het is, de ene voet na de andere te kunnen zetten, dat je zomaar van de ene straat naar de andere kan lopen. Wat een genade is het om ongestoord te kunnen slapen, geen pijn te hebben, te kunnen eten en drinken en nog veel meer.

Aan het eind van het Lukas-evangelie lezen we zo eenvoudig en zo mooi; *“Dankende God”*. De discipelen waren ontroerd, diep bedroefd, maar nu hun ogen omhoog waren gericht, naar de plaats waar hun Meester was, naar de plaats vanwaar zij de andere Trooster moesten verwachten en zouden ontvangen; droogden zij hun tranen en daalden zij, met grote blijdschap, van de Olijfberg af naar Jeruzalem. De Heer Jezus had hen beloofd, altijd bij hen te zijn. Hij had hen opgewekt over de hele aarde Zijn getuigen te zijn. Engelen hadden hen vertroost met de gedachte van weerzien. En dit deed hun al hun smart vergeten! Onafgebroken waren zij nu in de tempel, lovende en dankende God.

Ook ons heeft menig leed getroffen. Geliefden zijn van onze zijde weggenomen. Innig geliefden, die er nog wel zijn, maar soms moeilijk te benaderen, de ontredde is zo verdrietig. Tijdens moeite en verdriet is het genade, dat ons oog naar omhoog mag gericht zijn. Van alle dingen moeten we leren afzien, om ons te verblijden in de Heer Jezus, Hij wil ons stap voor stap tot heerlijkheid leiden. Zijn liefde en genade leiden ons elke dag en nog een zeer korte tijd en Hij die te komen staat zal komen en niet vertoeven, zo houdt de apostel ons voor, aan het eind van Hebrëeën 10.

In de brief aan Thessalonicenzen lezen we: *“Dankt God in alles”*. En aan de brief aan Efeze: *“Dankt God voor alles”*. Dan begrijpen wij dat de Here God ons beproeft tot ons nut, en dat we niet alleen in voor – maar ook in tegenspoed hebben te loven en te danken. We beseffen hoeveel redenen tot danken we nog hebben. We zien hoeveel bloemen de Heer nog op onze levensweg heeft geplant. We gaan zien, hoe we meer losgemaakt moesten worden van dat, waarin we zo hingen, opdat we ons nauwer aan onze Heiland zouden verbinden. Met Hem mogen we rustig onze weg gaan. We laten ons niet van ons pad brengen door mensen die ons niet begrijpen of onjuist behandelen en beoordelen.

Voor de nacht geven we ons rustig over aan Hem, die Zijn beminden de slaap geeft. En overdag gaan we van de vroege morgen tot de late avond met blijdschap in ons hart onze weg, onze levensweg. Ons werk verrichtend en dankende God en met een lied in ons hart: ‘Al de weg leid mij mijn Heiland, wat verlangt mijn ziel dan meer’?!

26-09-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Een heerlijk woord

“Genadig is de Heere, lankmoedig en groot van goedertierenheid”. Dit kostelijke woord komt zevenmaal in de Bijbel voor. Zeven is het volmaakte getal. Wat heeft dit woord ons allen veel te zeggen. *“Genadig is de Heere”*! Dat is een troostrijke boodschap, als we aan onze schuld denken! Hoe groot is ze, als we haar zien in Gods licht. We denken daarbij aan Psalm 32 en 51 die zo wáár onze schuld en zonde tekenen. Evenwel – genadig is de Heere! Zijn Naam zij ervoor geprezen!

“Barmhartig is de Heere”! Barmhartigheid staat tegenover onze ellende, zoals genade tegenover schuld.

“Lankmoedig is de Heere”! Nee, de Heere is niet snel in Zijn toorn. Als God ons door Jacobus (Jac. 1:19) toeroept: Een ieder mens zij traag tot toorn, dan gaat Hij ons Zelf als voorbeeld voor. Zeker God toornst, zie op het kruis, waar de Zoon onder de toorn is geweest, en van Zijn God zelfs verlaten werd toen Hij als plaatsvervanger daar leed. Maar het is ook zo wáár wat we in Johannes 3:36 lezen: *“De toorn van God blijft op een iegelijk, die de Zoon ongehoorzaam is”*.

“En groot van goedertierenheid”! Wat een kracht geeft dit woord in onze zwakheid. Gods goedertierenheid komt ons op onze vermoeiende levensreis tegemoet. Die goedertierenheid heeft de duur van een volle dag, duurt de ganse dag en is daarbij elke morgen nieuw!

“Genadig en barmhartig is de Heere, lankmoedig en groot van goedertierenheid”. Driemaal in de Psalmen lezen we die heerlijke woorden! Ook al in Exodus in Nehemia en Joël. Maar Jona vluchtte met die kostelijke waarheid van het aangezicht van de Heere. Het woord, dat het hart van Jona wijd had moeten maken, toen voor Nineve nog genade werd bewezen. Maar Jona heeft niet het laatste woord gekregen! Zijn God had alles tot Zijn beschikking. Hij beschikte een verschroeiende wind, een wonderboom, een worm, om Zijn knecht te onderwijzen. Ja, de Meester was ook tegenover Zijn ongehoorzame en enghartige knecht genadig, barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid!

Zouden wij dan niet op het gehele woord pleiten? En zouden we niet met onze eigen ziel op dit woord van onze God steunen, het aannemen van Hem, Die het eerst dit woord gesproken heeft met het oog op een volk, dat het oordeel ten volle verdiend had. (Ex. 34:6)

O Vader, Uw barmhartigheden
zijn hoger dan de bergen Gods;
U bent dezelfde, gist'ren, heden;
Uw trouw is als een vaste rots.
U weet als Vader wat U doet.
De weg die u bepaalt is goed.

11-09-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Niet in twijfel

Als je spreekt van persoonlijke dankbaarheid, mag je spreken van 'ik' of 'mij'! Wanneer de Israëlieten aan de overzijde van de Schelfzee zijn gekomen en een lied van bevrijding aanheffen, spreken ze zich ieder persoonlijk uit in de woorden; *"Ik wil de HERE zingen... .. De HERE is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest. Hij is mijn God"* (Ex. 15:1 en 2).

Wat spreekt de Bijbel ons veel van zekerheid! Zekerheid van het geloof, *"Ik leef door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven"* (Gal. 2:20). Een christen spreekt niet in twijfel maar in geloof, omdat hij van Gods zijde de zekere belofte ontving. De twijfelaar zegt in zijn hart; *"Wie zal in de hemel opklimmen?" "Wie zal in de afgrond neerdalen?"* Maar het geloof zegt: *"Het woord is dichtbij u, in uw mond en in uw hart... ..als u met uw mond Jezus als Heer zult belijden en met uw hart geloven dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, u behouden zult worden"* (Rom. 10).

Om tot God te naderen moeten we geloven: geloven dat Hij is, en een Beloner van die Hem zoeken. Men gelooft met het hart. Er staat niet; wanneer uw hart zo is als het voor God zijn moet, maar; 'wanneer u met uw hart gelooft'. Met het hart moeten we geloven, dat God de Heer Jezus uit de doden heeft opgewekt. Dus het gaat om een waarheid, verbonden met een Persoon! Van harte mag ik aannemen, dat de Heer Jezus om mijn zonden werd overgeleverd, en om mijn rechtvaardiging werd opgewekt. En dan geeft God mij de verzekering dat ik Zijn eigendom ben; dat ik zalig zal worden. En mijn geloof uit zich in het belijden met mijn mond van de Naam des Heeren.

Het menselijk verstand heeft het dikwijls te kwaad met het geloof van het hart, omdat, bij alle oprechtheid, er zoveel ongeloof en eigen gerechtigheid is. Aan Gods liefde mogen wij ons vol vertrouwen overgeven. Het Goddelijk beginsel is; *"Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad"*! Een christen verkeert niet in twijfel. Hij heeft van de Here God Zelf zekerheid ontvangen. Hij grijpt het woord aan, dat enige keren in het Oude- als in het Nieuwe Testament te vinden is: *"Een iegelijk die in Hem helooft, zal niet beschaamd worden"*.

k'Heb geloofd en daarom zing ik,
daarom zing ik van gena,
Van ontferming en verlossing,
door het bloed van Golgotha.
Daarom zing ik, u, die stervend
alles, alles hebt volbracht
Lam Gods, dat de zonde wegneemt,
Lam van God, voor ons geslacht.

Jezus neemt de zondaars aan

Één van de oude en bekende gezangen is wel het lied; 'Jezus neemt de zondaars aan'. Elk couplet eindigt met die kostelijke woorden. De woorden komen uit de Bijbel, uit Lukas 15:2. Want als daar staat; "Deze ontvangt de zondaars", wordt daarmee gezegd, dat Jezus de zondaars aanneemt. Het is zo sober, zo eenvoudig, het grijpt je aan en laat je niet los.

"Jezus neemt de zondaars aan", Deze kostelijke woorden sluiten heel het werk van onze Heiland in! De Heere Jezus; Hij kwam niet naar deze aarde om rechtvaardigen te roepen maar zondaars tot bekering. Zelf heeft Hij gezegd; "De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was". En Zijn hele leven is een bewijs van de waarheid van het woord; Jezus neemt de zondaars aan". Hij kwam tot de armen en de ellendige. Zondaars en tollenaars kwamen tot Hem, Hij at en dronk met hen.

En zoals Hij kwam tot de zondaars en leefde te midden van zondaars, zo stierf Hij ook te midden van hen. Op het kruis werd nog eens de nadruk gelegd op: "Jezus neemt de zondaars aan".

Daar hingen rechts en links van Hem twee grote zondaars. Daar heeft Hij, in Zijn vreselijke smarten een zondaar ontvangen en aangenomen. Tot hem werden die onbegrijpelijke heerlijke woorden gesproken; "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn".

Blijdschap zal er zijn! Heeft de Heere Zelf gezegd in Lukas 15. "Blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben". "Blijdschap voor de engelen Gods" en 'blijdschap, grote vrolijkheid over verloren zonen die zijn gevonden".

Daar is een Maria Magdalena, door zeven duivelen bevangen, door Jezus bevrijdt en zij mocht later de boodschapster worden van de heerlijkste tijding die ooit op aarde werd vernomen! Wat waren er vele zondaars in Jezus dagen Die Hij ontving en aannam! Ook in al de eeuwen die voorbij gingen. Armen en Rijken, allen levende getuigen van de waarheid van het woord: "Jezus neemt de zondaars aan". Lukas 15; De Heere Jezus toont daar Zelf aan, dat de Drie-eenheid, de Zoon, de Geest, en de Vader, Zich uitstrekt naar zondaars. En de hele hemel het uitjubelt van vreugde, wanneer zondaars zich bekeren.

*Jezus roept u, hoort Zijn stem,
Hij maakt zondaars tot Gods kinderen.
Vrij moogt gij tot Jezus gaan:
Jezus neemt de zondaars aan!*

15-08-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Oogsten

Oogsttijd is feesttijd. Als Jesaja zinspeelt op zijn volk, dat in duisternis wandelt, maar dat zich eens zou verheugen, wanneer het een groot licht zou zien, maakt hij de vergelijking: “Gelijk men zich verblijdt in de oogst”.

Zaaien is smartwerk. Oogsten is een vreugdevol werk. Maar geen heerlijkheid zonder lijden; geen oogsten zonder zaaien. Met het oog op de rust, die hem wacht gaat de moede pelgrim moedig voort; met het oog op de oogsttijd zaait de zaaier, almaar zaaierend; in de vroege morgenstond, tegen de avond, als het weer gunstig is, bij wind en wolken. Hoe vaak werkt alles de zaaier tegen! Hoe belemmert hem menigmaal de bodem, ook al heeft de ploegschaar goede voren gemaakt! Maaiarbeid is tranenwerk. Maar... “die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien; die het zaad draagt dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende: voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven” (Ps. 26:6). Oogsttijd is vreugdetijd. De velden worden gemaaid; de vruchten worden geoogst, geplukt. En al onze harten verblijden zich over hetgeen de Heere God liet groeien.

Maar oogsttijd is ook oordeelstijd. Want niet alleen het goede zaad komt op, ook het kwade: “Laat het alles opwassen tot de oogst”, zegt de Heer Jezus. Dan moet ook het onkruid worden vergaderd om te verbranden. De Heere God laat groeien, ook op geestelijk gebied. Wat een vreugde, als hetgeen we hebben gezaaid door woord en geschrift opwast tot een heerlijke oogst! Dankend buigen we ons neer, de Heere gaf ons kracht om te zaaien, om nat te houden. Hij Zelf geeft de wasdom. Alleen Hij is waard geprezen te worden. Dankend zien we op de rijke oogst, niet omdat we loon ontvangen voor onze arbeid, maar omdat we vrucht zien op ons werk. Het is alles van de Heere God, Hij liet het alles groeien. Wij mogen ons bezig houden met de tarwe, met alle goede vrucht, nu het nog die wonderbaar heerlijke genadetijd is. Bidden we toch tot de Heer van de oogst, omdat de oogst zo groot is en de arbeiders nog maar zo weinig zijn en de tijd nog maar zo kort is.

Psalm 126, wat spreekt ze kostelijke van de Heer Jezus! Onder tranen heeft Hij gezaaid, Hij ging al wenende, nog een zeer korte tijd en juichende komt Hij weer, dragende Zijn vruchten!!!

*Die hier bedrukt met tranen zaait,
zal juichen als hij vruchten maait.*

01-08-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Licht van mijn leven

Bloesemende jonkheid. Wat is het heerlijk, als zonder zorgwekkende ziekten kinderen mogen opgroeien tot flinke jonge mensen. Als door Gods gunst zonneshijn en lenteglans hun leven omgeeft. Toch kan het niet altijd zo zijn. In de Bijbel wordt gesproken van een juk, dat in de jeugd moet worden gedragen. We lezen en weten, dat van alle kanten de gevaren, ook het jonge leven bedreigen. Maar we lezen ook: "Toch zal ik op Hem hopen". In de oudheid zong een dichter een ook voor deze tijd sprekend lied:

Het leven kent zijn zonnegloed en regenvloed.

Zijn lichte en donkere dagen.

Zijn lentegeur en zonnepracht,

Zijn winternacht, zijn juichen en zijn klagen.

Wat is het goed om met David te mogen zeggen; "De Heere is mijn licht en mijn heil!" (Ps. 27). Spreekt niet de geloofsbelijdenis terecht, het eigendom van de Heere te zijn in leven en sterven?

Het is een zegen, als God gezondheid en krachten geeft. Als Hij onze weg voorspoedig maakt. Als wij ons jong ontwikkelen naar geest en ziel en lichaam. Maar vroeg of laat komt toch het verdriet in ons leven. En hoe zullen we dan in onverstoorbare vreugde onze weg gaan, als niet de Heere God het licht van ons leven is?

Het is goed als het je jong geleerd wordt, dat het dienen van God het voornaamste is in dit leven. Maar onze opvoeding, hoe goed ook, redt ons toch niet. Je moet heel persoonlijk je schuld voor God erkennen en je moet alles vinden in de Heer Jezus Christus, de grote Redder van zielen. Dan heb je elke dag meer behoefte in het lezen van je Bijbel. Je gaat je afzonderen voor gebed, je vindt de verborgen omgang met God. Je krijgt een levende relatie met de Heer Jezus.

"Hij is het licht van mijn leven". Elk kind van God mag dit zo persoonlijk ervaren. Zeker, vele moeilijkheden overkomen ons, maar het Woord en gebed geven toch zo'n ondersteuning aan ons zielenleven. Mijn deel is Hij, mijn sterke rots, het licht van mijn leven. Jonge mensen, we bidden het hun zo toe. Hij is altijd een Zon en Schild voor hen die op Hem betrouwen. Zin en leven. Hart en geest mogen we in Zijn handen geven. Dan ben je in deze tijd echt gelukkig en verzekert van Zijn eeuwig heil. Wat een genade te mogen zingen:

"Het leven was mij sterven

tot Gij mij op deed staan,

Gij doet mij schatten erven,

Die nimmermeer vergaan".

18-07-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De zegen van de christenheid

In de tijd waarin wij mogen leven staat de christenheid onder een geweldige druk. De wortels van haar bestaan zou men maar liever wegnemen. We weten allemaal wel wat er gebeurt, als je een plant haar wortels ontleemt.

Het christendom is de enige godsdienst, die in de vijf verschillende werelddelen, in de twintig eeuwen van haar bestaan, duizenden, ja miljoenen mensen gelukkig heeft gemaakt voor tijd en eeuwigheid. Het is de enige godsdienst, die na eeuwen niet verstart, maar de eeuwige jeugd als op het voorhoofd draagt. Het is de enige godsdienst, die gedreven wordt door de tweevoudige zendingsgedachte; “Predikt het evangelie aan alle mensen” en “niet door kracht noch door geweld maar door Mijn Geest zal het geschieden”. Het is de enige godsdienst, die het verlossingswoord spreekt tot heel de wereld, en daarom alleen kan voldoen. De Heere God gaf ze ons! Als de beperkte mens een godsdienst maakt is deze beperkt als hijzelf. Als de Heere, de Alomvattende er één schenkt, geldt die voor allen. Alle godsdiensten uit de mens opgekomen, tieren slechts in bepaalde streken. Maar waar God in Christus tot ons komt, is de Weg, de Waarheid en het Leven tot ons gekomen!!!! De tegenstelling tussen de andere godsdiensten en de christenheid is in haar diepste wezen deze: dat de eerste tasten en zoeken, of zij God en het Heil mochten vinden. In de christenheid zoekt God ons! Hij Zelf brengt ons op de enige Weg der Zaligheid.

De geschiedenis van de mensheid is als een bergtocht, men tracht de hoogte te bereiken, verlangende, ja smachtende naar het “God met ons” – maar men komt op die blinkende top nooit. De christelijke Gemeente heeft de berghoogte beklommen en van die hoogte daalt zij juichend af, het werelddal in met de juichende uitroep; Immanuel, God heeft ons gevonden; Hij heeft Zich in Zijn rijke genade, in de Heere Jezus Christus aan ons geopenbaard! En nu gaan deze gelukkigen de aarde door met het heilswoord in het hart en op de lippen; *“Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar het eeuwige leven heeft”* (Joh. 3:16). Ieder moet het horen. Een christen is vanzelf een zending. De Gemeente is zendingsgemeente. De liefde van Christus dringt haar en draagt haar.

God laat nu allen vriend'lijk noden
opdat niet één verloren ga,
het leven wordt hun aangeboden,
als vrije gift van Zijn gena.
Daartoe kwam door de eeuw'ge Zoon,
genade-volheid van Gods troon.

04-07-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

In het moerbeidal

Waar het moerbeidal ligt? Niemand weet het aan te wijzen, ook al wordt het wel “dal van balsemstruiken” genoemd. Het ligt aan de weg naar Sion... Maar elke gelovige weet het moerbeidal in zijn leven aan te wijzen. Het was een dal waar niet veel groeide. Alléén moerbeziën en bramen. Een zanderig dal een woestijn. Een beeld van wat deze wereld biedt aan het volk van God. Hun leven is als het gaan door een tranendal. “Daar is zoveel te klagen, daar is zoveel geweest” zegt een lied met het oog op de aardse omstandigheden die dikwijls zo moeilijk zijn. En van de Heere Jezus lezen we het profetisch woord: “*Mijn tranen zijn Mij tot spijs, dag en nacht*”. En waarom? “*Omdat zij de ganse dag zeggen; waar is Uw God?*” (Ps. 42).

Verdrukking en beproeving brengen tot tranen. En de Heer God telt ze; Hij bewaart ze in Zijn fles. Gods kinderen is in deze wereld verdrukking en beproeving voorzegt. Dan moeten we ook niet anders verwachten. Maar weet u wat zo kostelijk is? Dat alles in de nabijheid van de Heere wordt veranderd. “Als zij door het dal van de moerbeziënbomen doorgaan, stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken.” (Ps. 84:7). In het tranendal hebben de gelovigen, die met God in gemeenschap verkeren, hun trouwe en onveranderlijke Heere. En in Hem is al hun heil en verkwikking. In het tranendal worden toch zegeningen over hen uitgestort. De Heere God is een fontein en ook de wegen die Hij met ons gaat, kunnen een bron van zegen voor ons worden. Onze tranen kunnen in het licht van Gods vriendelijk aangezicht parels worden. Omdat zij die deze tranen schreien, hun sterkte in God hebben. We gaan door het moerbeidal . . . Maar als we door genade, de Heere Jezus mogen zien, dan is er toch een van zegen overvloeiende bron.

De Heere God komt met Zijn belofte, dat de zomerweelde het dorre dal zal vernieuwen. Bloesems, bloemen en vruchten, de kostelijke regen brengt ze ons, zó goed en zó mild! De springende fonteinen zijn onder ons en het water ervan is tot onze dienst. De frisse regen is boven en maakt het zo, dat alles prijkt in groenende schoonheid. We zitten zo tussen de weldaden in! De moeilijkheden brengen zegeningen en de hemel giet deze zegeningen over ons uit. En dat alles, omdat we door genade, met de Heere God onze weg mogen gaan.

De moerbeitoppen ruisten
God ging voorbij.
Nee, niet voorbij, Hij toefde,
Hij wist wat ik behoefde,
en sprak tot mij . . . .

22-06-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Zekerheid door de Geest

Wat een belangrijke gebeurtenis; de neerdaling van de Heilige Geest op de pinksterdag. In Joh. 16:7 lezen wij: "Ik zeg u de waarheid, het is u nut dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal ik Hem tot u zenden".

Wat een buitengewone betekenis heeft toch het zenden van de Heilige Geest. De hoofdstukken 14, 15, 16, van het Johannes evangelie spreken ervan. En evenals de Zoon persoonlijk op deze aarde is gekomen en hier Zijn werk heeft verricht, is er nu de persoonlijke tegenwoordigheid van de Heilige Geest hier beneden.

De Heilige Geest maakt deel uit van de Drie-eenheid. Schone woorden bevestigen ons de waarheid in genoemde hoofdstukken;" Ik zal de Vader vragen, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in eeuwigheid" en "namelijk de Geest der waarheid, die u in al de waarheid zal leiden, want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken".

In de Handelingen vinden wij, na de uitstorting van de Heilige Geest, Deze telkens handelend optreden, Hij zegt, Hij spreekt, Hij zendt uit, het dunkt Hem goed; er is een Persoon op aarde gekomen en Hij handelt!

Van alle eeuwigheid was de Heilige Geest één met de Vader en met de Zoon. Hoe verheugen we ons erover, dat God de wereld zó liefhad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Die Zoon heeft de Zijnen liefgehad en Zichzelf voor hen overgegeven. En daar is ook de liefde van de Geest waarvan Paulus spreekt in Rom. 15:30. En in Lukas 15 vinden we niet alleen in de Herder een beeld van de Zoon van God, in de vader een beeld van God de Vader, maar ook in de vrouw een beeld van de Geest. Alle Drie bezig in zoekende liefde!

Welke heerlijke gaven hebben we ontvangen! Niet alleen God, de Vader, God de Zoon, maar ook God de Geest. Deze laatste zou niet als de Zoon, voor het natuurlijk oog zichtbaar zijn. Hij zou Zijn Persoonlijke tegenwoordigheid machtig doen gevoelen in de hele wereld en in alle gelovigen. Hij zou de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. Hij zou de gelovigen onderwijzen. Kracht van omhoog geven om van de Heere Jezus te getuigen.

Het grote gevolg van de komst van de Heilige Geest is de zekerheid! Zekerheid dat het werk van de verlossing door Christus volbracht is! Zekerheid van onze zaligheid! Wij zijn verzegeld met de Geest der belofte! Na het geloof de zekerheid! Laat ons de dingen niet omkeren; eerst de zekerheid willen en dan geloven, maar laat ons dankbaar aannemen de woorden van God. Dan ontvangen we zekerheid door de Geest.

06-06-2006 J. Koelewijn. Sint-Annaland.

De macht van de hemel

“Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde”, lezen we zo schoon aan het eind van het Mattheüs-Evangelie. De opgestane Zoon des mensen had van de Vader alle macht ontvangen in hemel en op aarde. De Here God had Hem opgewekt uit de dood, Hij zou door de rechterhand van God verhoogd worden. Hij zou de belofte van de Heilige Geest ontvangen van de Vader, en die Geest uitstorten op aarde, in al Gods kinderen. De Heer Jezus, Die alle rechten ontvangen had in de hemel en op aarde, wilde de Zijnen vertroosten met de gedachte, dat Hij bij hen zou zijn al de dagen tot aan de voleinding der wereld. Onze blik moet zijn op Hem Die de macht des hemels ontving, om die op aarde te gebruiken.

Wat een heerlijke zegening ligt er in die belofte besloten. Hij kon over alle dingen beschikken. Niet alleen over het Joodse land had hij de macht maar over de hele aarde. Niet alleen de hele wereld maar ook het heelal behoort Hem toe. Alle landen, alle volken, alle mensen zijn van Hem. Hoe heerlijk is het dan, dat Hij die macht gebruikt om de Zijnen overal heen te zenden, tot aan het einde van de aarde. De rechten van de Heer Jezus moesten zij verkondigingen ze moesten hen tot Zijn discipelen maken. Aan de gewetens en harten van alle mensen moesten zij het heerlijke Evangelie prediken van de Drie-enige God. De Vader had de Zoon gegeven tot redding van verloren zondaren, en de Zoon zou de Heilige Geest zenden om woning te maken in de harten van allen die in Hem zouden geloven.

In een Hem vijandige wereld mocht het Evangelie van de gekruisigde Jezus Christus worden gebracht. Door alle eeuwen heen, in tijden van veel verdrukkingen van veel nood. Onder telkens weer die vertroostende belofte, dat Hij door alle eeuwen heen met de Zijnen zou zijn: “Zie ik ben met u”! Zo roept Hij ons toe. De dag zal spoedig komen, dat Hij, de Heer Jezus Zelf de Zijnen zal thuis halen. Nu wij hier nog op aarde zijn, vraagt de Heer van ons, dat wij Zijn Woord uitdragen. Dat we in ons leven laten zien wie de Heer Jezus is. Dat we de ernst van de tijd beseffen. Dat we weten mogen en daarvan spreken, dat de genadetijd nog maar zo kort is. De Heer Jezus wil zo graag ook uw Redder zijn. Ja, het is de Here God Zelf Die ook u uitnodigt, tot de Heiland der wereld te gaan.

God laat nu allen vriend'lijk noden
opdat niet één verloren ga,
het leven wordt hun aangeboden
als vrije gift van Zijn gená.
Daartoe kwam door de eeuw'ge Zoon
genadevolheid van Gods troon.

23-05-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Moederliefde

Moederliefde, je kunt haar niet beschrijven, niet ontleden. De taal kan toch ook niet alles. Ze is niet te beschrijven. Moederliefde is alleen maar te genieten!

Vroeger, als moeder ziek was, ernstig ziek, wat was je als kind ongerust en verdrietig. Je ging naar vader, naar opoe en dat was goed. Maar moeder, haar kon je niet missen. Wat een vreugde in ons kleine huisje als moeder weer beter mocht worden, weer tussen haar kinderen aan tafel mocht zitten. Dan was het feest zonder bloemen en zonder lekkernijen. Hier was weer de rijkdom van moeder. De rijkdom van het kinderhart, dat moeder kende! Je mocht aan moederschoot luisteren, naar wat moederliefde uitstraalde. Naar de taal zonder woorden, de moedertaal. De ogentaal die als een licht straalde in het kinderleven. En bij het groter worden, groeide die liefde. Moederliefde, altijd weer bereid om te vervullen, te zegenen. Hoe meer ze gaf, hoe meer ze geven wilde en hoe meer ze scheen over te houden. Moederliefde, je wilt er wel van schrijven, van spreken; het lukt je niet want ze is alleen maar te genieten.

Een hart zo trouw als het hart van moeder is er niet. Moederliefde het komt uit de hemel, dat was nooit uit de aarde voortgekomen. Daarom kunnen wij, grote mensen, ons lot zo rustig in de handen van de Heere God geven, aan Hem die een moeder schiep. Die Zelfde God heeft het eens met onuitwisbare letters in steen, en daarna in gewetens van mensen laten schrijven: "Eert uw vader en uw moeder". Geen woord heeft Hij er van teruggenomen – geen woord!

Moederliefde, moederdag ook in het jaar 2006 en zij blijft! Met gouden letters moet het geschreven worden; er zijn geen groter heldinnen dan biddende moeders! Wie zal beschrijven de zorgen, de bemoeienissen, de biddende waakzaamheid van gelovigen moeders? Blij, dat er weer een moederdag is. Er verdwijnt zoveel in onze dagen, maar moederdag blijft, omdat moederliefde zo warm is.

Moeder... Die naam is de historie van liefde. Van echte liefde, van onvermengde liefde. Die niet verduisterd wordt door jaloezie. Die altijd waakt. Die verlicht het kinderleven. Die de rijkdom van dat leven blijft, ook in de herinnering. Of moeder nu droeg een eenvoudig mutsje of een gouden kroon. Moederliefde; ze is een straal uit de bundel van Gods liefde. In Zijn genade en wijsheid gaf Hij ze ons. Laat er dan dank in onze harten zijn en niet alleen op moederdag.

09-05-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Het graf

Daar slapen ze naast elkaar, de lange en eenzame nacht. Maar de engelen des Heeren zij houden, stil bij hun groeve de wacht. Net als de dood, kan je het graf van twee kanten bezien. Het graf, dat neemt, altijd maar neemt, dat niemand spaart. Het graf, waarvan in het Hooglied staat, dat het hard is, die nooit loslaat wat het éénmaal heeft gegrepen. Maar óók het graf, dat eens zijn buit zal moeten teruggeven, dat van tweërlei opstanding getuige zal zijn; van de opstanding der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen.

Wat komen wij allen dikwijls met het graf in aanraking! Hoe dikwijls gingen we niet naar de dodenakker. En hoe dikwijls zal het misschien nog gebeuren. Het is goed naar de taal te luisteren die de graven ons doen horen. Het avondmaal spreekt ons over de dood des Heeren; het graf over Zijn opstanding! Want de Heere Jezus heeft de overwinning behaald over dood en graf. Het graf, dat altijd nam, zal zijn buit moeten weergeven.

Eens zal de Zon doorbreken met macht. De eeuwige lente komt eraan. O, kostelijke vrucht van het offer van de Heere Jezus. Neen! Hij stierf niet tevergeefs, het duistere dal van de dood is licht geworden door Hem, die in de bangste uren met de Zijnen is. Het licht van de hoop straalt ook van het kerkhof. Laat ons huilen – de Heere zal onze tranen niet verachten. Het graf maakt scheiding, ontnemt ons het liefste, maar het laat ook een Halleluja van het eeuwige Sion onze vermoeide zielen verkwikken. Onze ontslapenen zijn met Christus. En wat hun lichamen betreft, na de droeve nacht breekt de dag aan. We zullen ervaren; “die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien”. Op een rustige plek, onder stille bomen liggen zij begraven. In de lente klinkt het lied van de zangvogel. Een weinig wind zingt dag en nacht een vredig sluimerlied. Een rijke genade, zij liggen in God gerust. De engelen houden de wacht; zij waken bij het geheiligd stof. Zij houden de trouwe wacht. Zij luisteren of zij nog niet horen het geroep des Heeren, de stem van de Aartsengel, en de bazuin van God, waarmede de Heere Jezus Zelf Zijn geliefden doden zal doen opstaan uit hun graven. Dat is onze troost! Totdat de dag komt en de schaduwen vlieden! De dood is sterk. Het graf is hard. Maar: “Gods eigen Zoon, uit dood en graf verreezen, maakt dood en graf voor eeuwig machteloos”.

Uwe liefde kocht mij vrij
en Uw dood schonk mij het leven;
Ja, U deed teveel voor mij
om mij weder prijs te geven.
Zou Uw trouw ooit wank'len? Neen.
Dit is Heer, mijn troost alleen.

25-04-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Méér dan Jona

“Het teken van Jona, de profeet”. Daarover heeft de Heer Jezus tweemaal gesproken tot de schriftgeleerden en Farizeeën. Aan het boos en overspelig geslacht, dat een teken verzocht, zou geen ander teken gegeven worden dan het teken van Jona, de profeet.

Jezus Christus gestorven en opgestaan! Dat is het teken voor alle mensen, maar helaas velen verwerpen dit. “Ook al zou iemand uit de doden opstaan”, zo heeft de Heer gezegd, “de mensen zouden zich niet laten gezeggen”. De prediking van oordeel over de zonde, en redding als men zich bekeert, wordt geminacht en verworpen. Toch zijn er, God zij dank, ogenblikken dat er geluisterd wordt! Zo was het in de dagen van Jona. Het gerucht, dat de profeet op zo’n wonderbare wijze was gespaard en als een levende uit de doden tot hen kwam, door de werking van Gods Geest maakte dit een geweldige indruk op de wereldstad Ninevé! En die mannen van die stad – naar het getuigenis van de Heer Jezus Zelf – zullen eens het boze en overspelige geslacht veroordelen, omdat *zij* zich hebben bekeerd op de prediking van Jona.

Méér dan Jona! Jona kwam met een prediking van oordeel, Jezus kwam niet, opdat Hij de wereld oordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden. Jona was ongehoorzaam, deed zijn eigen wil. De Heer Jezus was gehoorzaam, deed altijd wat God welbehaaglijk was. Jona was onverschillig en was in een diepe vaste slaap gevallen tijdens de storm. Jezus was geheel overgegeven in de hand van Zijn Vader. Hij sliep in de storm, bestrafte Zijn discipelen. Ja, bestrafte de golven en de wind. Jona offerde zich op om anderen te redden, overtuigd, dat hijzelf schuldig was. Maar Jezus Christus bracht een zoveel groter offerande. Hij stierf voor anderen. Hij, de Heilige, de Zondeloze, Die geen zonde had gekend of gedaan. En waar Jona niet werkelijk stierf, daar is Christus waarachtig in de dood ingegaan, ofschoon Zijn lichaam geen verderving zag. Méér dan Jona! Van welke zijde we Hem ook bezien, de Heer Jezus is in alles groter en heerlijker. De smarten des dood hebben Hem omvangen; Hij riep tot God om verlossing, de vloed overstroomde Hem. In plaats van wier, zoals bij Jona was om Zijn hoofd een doornenkroon gewonden – het teken van de vloek over de zonde.

Maar Hij is niet in dood en graf gebleven. Opgestaan uit de doden heeft Hij een plaats gekregen aan de Rechterhand van God, En nu: méér dan Jona is hier. Christus, gestorven voor onze zonden; begraven, opgestaan uit de doden, dat is het ware evangelie voor alle mensen. Het bezit de kracht van God tot zaligheid voor een ieder die gelooft. Wat een rijkdom van genade, dat dit evangelie tot ons komt! Het geeft wel een grote verantwoordelijkheid.

11-04-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De zangtijd genaakt

Kostelijke woorden uit het hoogste lied! De lente is gekomen. De zomer nadert. De lange winter is voorbij. Heerlijk koesteren ons de verwarmende zonnestralen. De bloemen worden gezien. Eerst nog enkele door de sneeuw. Maar kijk nu; overal versiert de voorjaarsflora tuinen en velden, Het gekweel van de vogels wekt ons in de morgen. Achter in 't hof zingt in de avond de merel, zijn wonderschoon lied. Alles bloeit en alles zingt nog niet, maar in wat we zien en horen, ligt toch de belofte, van een volle lente, een mooie zomer, een rijke herfst. Ook in het geestelijke komt de lichte lente na de donkere winter, en ze wordt weer gevolgd door de veelbelovende zomer en herfst. Lees de Prediker en je vindt de winter; het einde van alles is ijdelheid. Maar dadelijk volgt het Hooglied! Lente, zomer en herfst; het eind van de dorheid, het begin van toenemende vreugde! De regen voorbij. De tijd van groeien en bloeien en vrucht dragen aangebroken!

De Heer Jezus ging in de dood. O welke stormen gingen over Hem heen! Maar Hij verrees en het nieuwe leven vertoonde zich. De donkere nacht werd gevolgd door een vreugdedag. De morgen brak door. Jezus kwam, opdat Zijn schapen het leven en overvloed zouden hebben. De zangtijd genaakt! Na lijden komt verblijden. De stormen geven aan de bomen vaster wortel. Willen we dan niet genieten van de schoonheid en vruchtbaarheid van de aarde? Zouden we dan niet God danken voor het nieuwe leven, groei en oogst?

Het einde van alle menselijke wijsheid is ijdelheid. Maar er is een eindeloze vreugde in de liefde tot de Bruidegom. Ware christelijke blijdschap is te vinden in de Persoon van Christus. Als we Hem hebben leren kennen wijkt de koude winter voor een liefelijke lente. De bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt! (Hooglied 2). In het evangelie Mattheüs wordt gesproken van klaagliederen zingen, wenen; maar ook over de fluit spelen en dansen. Als de Here God tot ons spreekt over onze toestand als zondaar, hebben we reden tot klagen, tot huilen. Maar als ons oog gericht wordt op de Heer Jezus, Die gekomen is om het nieuwe leven te geven aan allen die in Hem geloven, hebben we reden om van vreugde te jubelen! Ja, dan is de zangtijd reeds aangebroken! Zingt de Heer een nieuw lied! Er is zoveel reden onze ziel op te wekken, een nieuw lied te zingen tot eer van de Heer! Dat alles in ons jubelt! Dat, Gode zij dank, de bloemen worden gezien in het land, de stem van de tortelduif wordt gehoord, de bomen bloesem en vrucht dragen! Ja, dat het waarlijk zangtijd is.

29-03-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

U behoort ik toe

Wat een rijke genade, dit uit het diepste van onze ziel te mogen zeggen; “U behoort ik toe”! Als die genade je ten deel is gevallen, voor eeuwig behouden te zijn, dan is er zo’n blijdschap in je hart, die doet je van vreugde het uitzingen: “Ik ben van U”.

Als je denkt aan de eisen van de wet. Aan het zuchten onder de wet, waar moet je dan heen? Je kunt alleen maar neergebogen je weg gaan. Zoals die twee mannen neergebogen hun weg gingen, geheel verslagen. Toen is de Heere in hun midden komen wandelen. Eerst waren die beide mannen verbaasd over hun onkunde van die vreemdeling. Maar al gauw luisterde ze met open monden naar de uitlegging van de Schriften. Hun gezichten gingen stralen van het licht, dat hen geschonken werd. De twijfels en het zuchten verdween. Hoewel nog niet duidelijk voor hen, was er een Persoon in hun midden gekomen die hun harten brandende maakt van verlangen naar méér over de vrijmakende waarheid. Ze zagen de gevolgen van de zonde voor zich, ze hoorden wat de offers betekende, ze aanschouwden de vervulling. En... Toen ze aan hun woonplaats kwamen, wisten ze, dat ze zonder die Persoon niet meer gelukkig konden zijn. Hij moest tot hen inkomen, bij hen blijven... ..En zo gebeurde het ook.

Ook nu gaan velen in twijfel en verzuchting hun weg. Ze kennen veel. Ze hoorden veel. Ook over de Christus. Maar de Schriften verstaan ze niet echt. De banden van hun geestelijk verstand zijn niet los. De ogen zien niet helder. Totdat de Heere Jezus Zelf harten en ogen en verstanden opent! O, ook nu wandelt Hij zo graag bij hen, die over geestelijke dingen spreken! Hebben ze het over stoffelijke dingen, Hij komt niet bij hen. Maar houden ze zich met geestelijke dingen bezig, - dat o nee, niet om te strijden, maar met waarachtig belangstellende harten - dan komt Hij tot hen. Heerlijk, dat ook nu nog Zijn tegenwoordigheid op deze aarde is! Alle duister doet Hij verdwijnen. Hij maakt de harten brandende. Hij doet de waarheid verstaan. Door de werking van Zijn Geest vallen de beletselen weg. “Ziet Ik ben met u alle dagen”! Dus ook nu in onze tijd. “U behoort ik toe”. Dwalend en leeg voor God gingen we de dood tegemoet. Christus kwam op de weg. Hij vervulde alles. Er blijft ons niets over dan in Zijn volbrachte werk te rusten.

Ruste vond hier mijn geweten:
Want Zijn bloed – o heilfontein –
Heeft van alle mijne zonden
mij gewassen, blank en rein.

15-03-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Bidden en niet vertragen

Het is zó wonderlijk en onbegrijpelijk, dat wij, nietige mensen, door het gebed de hand van God en het hart van God in beweging kunnen brengen. Het gebed is op zich al een wonder. De Heere God woont op een onmetelijke afstand van ons, en toch hoort Hij ons spreken, ons fluisteren, ons zuchten. Als er verbinding is met de mens en de Allerhoogste, de Algoede, de Almachtige, kunnen miljoenen Hem hun stem doen horen, hun onuitgesproken vragen bekend maken. Het is groot en heerlijk!

Het is zo wonderlijk en groot, dat ons bidden invloed uitoefent op het doen van God. Dat er zegeningen door neerdalen, roepstemmen worden gehoord. Elia bad, dat het niet zou regenen – met het doel, dat het volk dit zou zien als een roepstem tot bekering – en het regende niet op aarde in 3 jaar en 6 maanden. En Elia bad weer – met het doel, dat de goedheid van God tot bekering zou leiden – en de hemel gaf regen en de aarde bracht haar vrucht voort. In zware vervolgingstijden roepen de uitverkorenen, zo zei de Heere Jezus Zelf, dag en nacht, dat hun recht zal geschieden. En is God niet lankmoedig over hen? En brengt hun bidden met aandrang en volharding de Heere God er niet toe, hun haastelijk recht te doen? Lukas 18:1-8. Christus zegt ook nu; “Bidt”.

Manasse had zwaar gezondigd, had God getergd door zijn gruwelen en zware straffen moesten wel volgen. Maar de schrift zegt: “Manasse zocht het aangezicht van de Heere zijn God ernstig, en vernederde zich voor het aangezicht van God en bad Hem. En Hij liet Zich van hem verbidden, en hoorde zijn smeking”. O, het is iets groots, iets oneindig groots, dat God – denk maar aan Jozua, aan Hiskia – de stem van één mens zo verhoort, dat Hij zelfs ingrijpt in de wetten van de natuur en ze wijzigt voor nietige mensenkinderen die iets van Hem smeken.

Er moet wel gebeden worden! En bidden is geloven, dat God is. Hoe zullen we anders Zijn hand en hart in beweging brengen? Bidden is geloven, dat Hij een Beloner is van hen die Hem zoeken, dat Hij nooit een bidder laat staan. We moeten niet vertragen in onze gebeden. Ons roepen is Hem nooit teveel! De Heere God wil ons geloof oefenen, om dan Zijn hart te laten zien en Zijn hand uit te strekken tot hulp. Niet vertragen wil zeggen: altijd weer met dezelfde dingen tot God toevlucht nemen.

Toen Petrus in de gevangenis was, zond de gemeente te Jeruzalem een gedurig gebed tot de Heere. De hemel ging open. De ketenen vielen af en de ijzeren poorten sprongen open!

Laat ons dan bidden en niet vertragen!

01-03-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Hij heeft alles wélgedaan

In Markus 7 zien we een dove die moeilijk sprak. Wat een beeld van ellende. Wat zouden zijn geliefden met hem beginnen? Jezus van Nazareth kwam in de omgeving... Tot Hem zouden ze hem brengen. Dan zien we dat de Heiland alles wél maakte. De Heer Jezus maakte Zich één met die ongelukkige. De dove kon alleen door aanraking voelen, dat de Heer Jezus Zich met hem bezig hield. De Heer Jezus zuchtte, toen Hij het werk van Satan bij deze ongelukkige zag. De Heiland nam deel in de droeve omstandigheden, in de smartelijke gevolgen van de zondeval. En toen werd het reddende woord gesproken: "Effatha", dat betekent wordt geopend!

Wat zal bij de schepping dat woord als muziek hebben weerklonken: "Er zij licht". En hier was het niet minder schoon, toen daar uit Jezus mond het Effatha werd gehoord. Dan is het geen wonder, dat de schare bij het zien van die wonderen uitriep: "Hij heeft het alles wélgedaan! Kostelijke woorden zijn het boven het Markus evangelie. Kostelijke woorden boven de oude en de nieuwe schepping. Kostelijke woorden mogen het zijn voor een ieder van ons persoonlijk: "Hij heeft het alles wélgedaan".

In Mattheüs wordt ons verteld, dat er bij deze gelegenheid vele dergelijke mensen waren. Maar in Markus wordt ons slechts de éne dove voor de aandacht gebracht, opdat we zouden zien wie we elk persoonlijk zijn, en hoe de grote Dienstknecht van God tegenover elk persoonlijk handelt.

Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde. Israël was doof. De wereld is doof. Elke zondaar is doof. En hoe moeilijk spreekt men, als het er om gaat de Schepper te eren.

De grote Heelmeester is er en Hij is altijd wachtend! Hoor aan Zijn zuchten, hoe Hij de droeve gevolgen van de zonde weegt, en ze als een last op Zijn hart draagt. Zie hoe Hij bidt; bidt om de wegneming van alle hinderpalen voor een gelukkig, God verheerlijkend leven. En laten we ons dan verblijden! Want Hij spreekt Zijn "Effatha". Hij opent het hart; Hij opent de dove oren; Hij opent de mond. Hij opent alle deuren, en niemand kan sluiten. De gevolgen ervan strekken zich uit tot zegen van de betrokkene en tot verheerlijking van Hem, Die niet alleen geneest, maar die dit doet op zo'n weloverwogen en tedere wijze. Laat ons opwaarts zien naar de hemel! Daar is Jezus. "Wij zien Jezus". En deze Jezus heeft alles wélgedaan, doet alles wél en zal alles wél doen.

Zalig rustoord, zoete vrede
vult mijn hart en blijft het bij.
Hij, in wie God Zelf kan rusten,
is het rustpunt ook voor mij.

15-02-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Zwerven

In het land van de vreemdelingschappen te mogen zwerven. Dan is er geen vast tehuis, geen rust voor het hol van de voet, geen peluw om het moede hoofd op neer te leggen. Maar toch: hij heeft Gods wijde hemel boven zich, en de zon bestraalt ook hem. En als hij goed luistert hoort hij hoe het ganse scheepsel zucht. In de stilte van de polder of van de duinen of van de bossen, wordt hij beter onderwezen dan door de welsprekendheid van de meest begaafde mensen.

Zwerven – het kan ook wel moeilijk zijn. Enkele regels uit Psalm 56 leren het ons; *“Gij weet o God, hoe ‘k zwerven moet op aard, mijn tranen hebt Gij in Uw fles vergaard”*. Wat een troost ligt er toch in die woorden, dat God zijn omzwerven telt! De zwerver van Psalm 56 wist het vast: God zal mij nooit begeven! Zo reizen duizenden het Vaderhuis tegemoet, al zijn ze zwervers op deze aarde. Gelukkige zwerver, die bidden kan om bidden te leren. Maar hoevelen zijn er om ons heen, die ook dat niet bereiken. In wie de gebedsnood is gedooft. Zwerven. Hoevelen zijn er niet die niet weten dat zij zwerfende zijn. Het kan ook hij of zij zijn die naast ons zit. Zij wanen zich wel thuis in deze wereld, zij leven voor een vast doel, begrijpen niet, dat zij slechts op doorreis zijn. Totdat plotseling een lichtflits hun pad kruist en in de helle flikkering van dat licht hebben zij de gestalte van “de laatste vijand” gezien. Hoe? Ach, onvoorbereid te moeten heengaan. Afscheid nemen. Maar dan? En waarheen dan?

Zwerven. De pelgrim ziet terug op de afgelegde weg, op het doornige pad, op de heuvels op de dalen. Eenzaamheid? Ja dat kennen zij. Maar er is een lied in hun hart! Een pelgrim ben ik hier op aard, maar straks zie ik allen weer! Die boven reeds bijeen vergaard mij wachten bij de Heer! Maar bovenal, ik zie Jezus daar, Die met Zijn bloed mij kocht!

Dit zwerverschap kennen allen, die hier met tranen zaaien, zij verlangen naar het Vaderhuis met de vele woningen. Daar is geen eenzaamheid meer en geen vreemdelingschap; allen schapen van één kudde, allen onder één Herder, allen gekenden van de grote Ontfermer. Het verwonnen Paradijs! Tussen den Hof van Eden en de hemelhof ligt onze zwerftocht. Niet stilstaan op de weg, maar de wandelstaf geheven om hemelwaarts te streven; zo word het einde goed!

O daar te zijn waar nimmer tranen vloeien.

Waar 't hart geen angst, geen zorgen kent noch pijn.

Waar doorn noch distel groeien, o daar is Hij!!!!

Verblijdt u in de Heere

Zo schrijft de apostel Paulus. Een blij hart maakt de medicijn goed, zegt Salomo. Dit is toch wel de hoofddeugd van het christendom, dat het in deze droeve wereld blijdschap brengt. Met het woord “blijdschap” kwam de engel des Heeren toen de Heiland geboren werd. “Ziet, ik verkondig u grote blijdschap”! Zeker aan dit woord ging een “vreest niet” vooraf, Want de zonde heeft vrees gewekt in het hart van de mens. Maar als men waarlijk God zoekt, betoont God Zich een Beloner; Hij neemt de vrees weg en Hij schenkt er vreugde voor in de plaats. En verder het wondere is, dat de vreugde, die eerst uit de hemel neerdaalt, weer tot de hemel weerkeert. Voor de engelen van God, die de blijdschap naar de aarde brengen, is er blijdschap in de hemel wanneer zondaren zich laten vinden! Ja, de Heere Jezus spreekt van Zijn blijdschap!

Wat is het toch jammer, dat er zoveel sombere christenen zijn. O zeker wij mogen bedroefd zijn, want er is veel verdriet in deze arme wereld. Maar we mogen niet bedroefd zijn “evenals de anderen”; want wij hebben hoop! Wat zou het goed zijn als we in deze arme tijd dit woord ter harte nemen, dat de christen voor zijn wandel wordt voorgehouden; “Verblijdt u in de Heere te allen tijd; wederom zeg ik; verblijdt u” (Fil. 4:4).

De Heere God wil geen somber uiterlijk, Zelfs in moeilijke omstandigheden mogen we toch de blijdschap van het geloof tonen. Een blij hart maakt, dat de medicijn, die God ons toedient of laat toedienen, de door Hem gewenste uitwerking heeft. In de geschiedenis van de verloren zoon lezen wij van een begin van gebrek, maar het einde van dit gebrek is gekomen door een terugkeer tot de vader en zijn opneming in het huis van vreugde! En toen begon men vrolijk te zijn. Maar wij lezen niet, dat aan die blijdschap een einde kwam. Want de gelijkenis wil ons voorstellen, dat er grote, ongestoorde blijvende vreugd is, wanneer zondaren zich waarachtig tot God bekeren.

Hoe verheugt het ons, als het evangelie gebracht wordt, dat het ook wordt aangenomen! Dat zondaars tot geloof komen en de blijdschap van het geloof gaan uitstralen. Hem ter eer onze God en Vader. Hij heeft ons aan elkander gegeven. Hij heeft ons elkander gegeven, opdat wij hand in hand met blijdschap onze weg zouden gaan naar het land, waar eeuwige blijdschap op onze hoofden zal wezen. En waar de Heere God Zelf – naar het woord van Zefanja – over ons vrolijk zal zijn met blijdschap. (Zef. 3:17).

18-01-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Met blijdschap gaan in 2006

Want hij reisde zijn weg met blijdschap (Hand. 8:26-39). De kamerling had kennis gemaakt met Filippus en had met open mond en hart naar hem geluisterd! De voorname man was uit het verre zuiden naar Jeruzalem gekomen om vrede te zoeken en nu had hij leren geloven in Jezus Christus als de Zoon van God, nu ook zijn Heere en Heiland. Filippus had de schriften voor hem geopend en hij mocht ze verstaan. Hij zag in Jesaja 53 het Lam van God, ook voor hem gestorven. Filippus verkondigde hem Jezus! O, blijde boodschap! Jezus stierf ook voor hem! Nu kon hij door het zinnebeeld van de doop er uitdrukking aan geven, dat zijn zonden waren afgewassen; dat hij nu één was met de Heere Jezus. Nu had die voorname man een Persoon gevonden, die geheel zijn hart had ingenomen en die hem met onuitsprekelijke blijdschap vervulde!

Het is zo goed als wij van de kamerling leren, onze weg met blijdschap te gaan. Dan moeten we allereerst ook zijn Heiland leren kennen. Jezus – de Heiland! Wat een rijk onderwerp: Jezus zijn Heiland! Welk een zaligheid, Hem zo te mogen noemen. De Heere Zelf wil ons zekerheid geven, indien wij maar net als de kamerling; met een begerig hart willen onderwezen worden, luisteren naar het Woord, en dan ...gehoorzamen! Als die man kunnen wij dan onze weg met blijdschap gaan. Zeker, veel moeite en verdriet komen we tegen, maar we zijn niet meer alleen! Zoals de kamerling niet meer alleen was. De weg is niet meer eenzaam. Hij is dankbaar en vol goede moed. Hij heeft Jezus! Die hem redde en eeuwige behoudenis schonk.... Jezus, die hij verwachten mag uit de hemelen om ook hem tot Zicht te nemen, Jezus, Die nu voor hem, die Schatbewaarder, de Grootste Schat was; zijn één en alles!

De kamerling, Filippus zag hen niet meer. Maar het Boek Jesaja hield hij. Zo hebben wij die de Heere Jezus bezitten, ook het Woord, dat van Hem spreekt. De kamerling komen we niet meer tegen. Wel zijn blijdschap in zo veel lieve gelovigen, die ook hun weg met blijdschap gaan. Met de Heere Jezus en Zijn woord, gaan we blijmoedig verder. Al zijn we in moeilijke omstandigheden, en al worden ze al moeilijker, ze zijn toch te dragen als we onze weg met blijdschap gaan. Ook in 2006!

Leer ons Heer op U vertrouwen
En de weg gaan naar Uw wil.
Leer ons op Uw goedheid bouwen,
Maak ons rustig, maak ons stil.
Heer, Uw trouwe sterke hand.
Brengt ons in het Vaderland.

04-01-2006 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

© Oude Sporen 2006